

XVII. leto
rednih
društvenih
koncertov.

„GLASBENA MATICA“
V LJUBLJANI.

Sezona
1907./08.

1908

V nedeljo, dne 19. januarija zvečer ob $\frac{1}{2}$ 8. uri
v veliki dvorani, Narodnega doma
in
v nedeljo, dne 26. januarija popoldne ob 5. uri
v veliki dvorani hotela „UNION“

SPOMINSKI VEČER

SIMON GREGORČIČU
na korist njega spomeniku.

Pod vodstvom koncertnega vodje M. Hubada.

Sodelujejo: gospodje: dr. Fran Ilešič, c. kr. profesor, predsednik »Slovenske Matice«, Ernesto vitez Cammarota, operni pevec in profesor »Zemalskoga glasbenega zavoda« v Zagrebu (tenorist), in Bogdan pl. Vulaković, operni pevec v Zagrebu (baritonist); pevski zbor »Glasbene Matice« in oddelek moškega šolskega zbora, gospod Niko Štritof (klavir).

VZPORED:

Besedilo vseh pevskih točk je Simon Gregorčičevo. Osem točk je novih, nalašč za to prireditev pripravljenih.

1. **Govor** gospoda prof. dr. Frana Ilešiča.
2. *Jakob Aljaž*: a) **Na bregu**. Moški zbor, posvečen pevskega zboru „Glasbene Matice“.
b) **Na dan!** Moški zbor z baritonskim samospévom (nov). Zadnja Gregorčičeva, 13 dnij pred smrtjo zložena pesem. Poje moški zbor „Glasbene Matice“ in oddelek šolskega zbora. Solo gospod Bogdan pl. Vulakovič.
3. *P. Hugolin Sattner*: **Lastovkam**. Mešan zbor. (Nov.)
4. a) *Risto Savin*: **Predsmrtnica XVII.: Kropiti te ne smem**. (Nova.)
b) *P. Hugolin Sattner*: **Zaostali ptič**. (Nova.)
c) *Josip Michl*: **Človeka nikar**. (Nova.) Pesmi, poje operni pevec gospod Bogdan pl. Vulakovič. Na klavirju spremlja gospod Niko Štritof.
5. *Anton Foerster*: **Njega ni**. Moški zbor.
6. *P. Hugolin Sattner*: **O nevihti**. Mešan zbor. (Nov.)
7. a) *Anton Nedvčd*: **Njega ni**.
b) *Anton Foerster*: **Naša zvezda**. (Nova.)
c) *Emil Adamič*: **Pri zibelki**. (Nova.)
č) *Anton Nedvčd*: **Pogled v nedolžno oko**. Pesmi, poje gosp. Ernesto vitez Cammarota, na klavirju spremlja gosp. Niko Štritof.
8. *F. S. Vilhar*: **Naša zvezda**. Moški zbor s tenorskim samospévom. Solo gospod Ernesto vitez Cammarota.
9. *F. S. Vilhar*: **Oj z Bogom, ti planinski svet!** Moški zbor s tenorskim samospévom in s spremljevanjem klavirja. Solo gospod Bogdan pl. Vulakovič, na klavirju spremlja gospod Niko Štritof.
10. *Anion Nedvčd*: **Nazaj v planinski raj**. Mešan zbor.

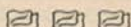
Začetek obakrat točno ob navedenih urah.

Cene prostorom, obakrat enake: Sedeži 4, 3 in 2 K, stojišča po 1 K 20 h, za dijake po 60 h se dobivajo v trafiki gospe Češarkove v Šelenburgovih ulicah in na večer prireditev pri blagajni. — Besedilo istotam po 20 h.

Besedilo.

2. a) Na bregu.

Na brégu stojim in v mórje strmim:
Pod máno srdito valovje
Rohní ob kamnito bregovje;
Do néba praši se megléni dim,
    V obráz mi brizgajo péne
    Od skalne sténe;
    A stena skalna
    Ostane stalna,
In jaz se na robu ne ganem
Viharju kljubújem, ostanem!
Ko v steno valovje, usóde vihář
    Ob mé se zaganja;
A duh se ponósní ne vklanja:
Ti streti me móreš, potrétí nikdár,
Usóde sovražne besnéči vihář!

b) Na dan!

(Zložena 13 dni pred smrtjo pesnikovo.)

Mi v grobi smo,
Mi v njem po tuji zlobi smo,
Po tuji smo hudobi
In svoji krivdi v grobi . . .
A čuj, kaj zdaj buči, grmi,
Premrle stresa nam kosti?
Dne sodnjega to tromba ni,
Buditelj angelj naš nam trobi:
„Na dan, Slovan,
Slovan, na dan!“
Kako je trombe glas krasan,
Kako glasan,
Kako vzbudljivo nam doni:
„Vstanite, polmrličí vi,
Odprite se, vi živi grobi,
Naš rod vrnite boljši dobi,
Naj rod slovanski v vek živi!
Slovanski rod, na dan, na dan,
Teptani narod velikan!“

3. Lastovkam.

Lastovke, oj Bog vas sprimi,
Ko po dolgi, ostri zimi
Priletele ste nazaj
V mirni naš planinski raj!
Ve pomladi ste znanilke,
Dobre sreče ste nosilke,
Kjer svoj dom postavite,
Blagost tja pripravite.
Gostoljuben strop je moj;
Gnjezda svoja nanj pripnite,
Tu valite, tu gojite
Srečonosni zarod svoj!
Skrbno jaz vam branil bom
Nežni rod in mali dom.
Tu nikdo se vas ne takne
In mladičev vam nikdo
Z roko kruto ne izmakne,
Čuval jaz jih bom zvesto. —
A zastonj je ves moj klic,
Ne privabi srečnih ptic.
Razkropi se vse krdelo
Črez prijazno gorsko selo,
Razdeli se v pare trop,
Slednji par izbere strop,
Kjer obesi mehko gnezdo.
Prazen je le moj, edin,
Ker nesrečen jaz sem sin,
Rojen pod nezgodno zvezdo!

4. a) Predsmrtnica XVII.

Kropiti te ne smem,
Ker dobro, dobro vem,
Da grenkih solz prikriti
Ne mogel bi ljudem.

Ko videl mi kdo
Rosno za te oko,
Mordà, mordà še tebe
Bi sodil mi krivo.

Srčno sem ljubil te,
Te ljubim ranjko še;
A razodel še nisem
Ni tebi, oj deklè.

Ljubezni vso sladkost
Sem čuval ko skrivnost,
Naj tiho nosim tudi
Zdaj bolečin bridkost.

b) Zaostali ptič.

In ti si edini še tukaj ostal,
Oj ptiček, od trume vesele?
In nič po krilatih ti sestrah ni žal,
Ki splule so v južne dežele?

Oh, vidim, ni mōgla te bolna perut
Čez morje široko prenesti,
Strl srédi je pōti jo lōvec ti krut,
Pri brēgu si mōral obsēti.

Zapuščen, bolán zdaj na produ stojiš,
Peruto pobēšaš krvavo,
Za družbo predrago, sirota, strmiš
V daljavo čez morskó planjavo.

Pač sanjaš o krajih, kjer sólnce topló
Sesticam, družicam se smeje,
Kjer cvētje dišēče in sadje zlató
Visi od citrónove veje.

Moj ptiček, jaz dōbro umējem bolest,
Ki vbogo srcé ti razriva;
Pa pojdi z menój kot tovaríš mi zvest
In skupaj bolēsti nosiva.

Saj mēni so tudi ti dōli le prod,
Duh lēpše, srečnejše mi sluti, —
Kakó jaz po njih omedlēvam od tod,
A strte so mōje peruti!

c) Človeka nikar!

V delavnico sem tvojo zrl,
Ki lilij si rodil brez broja!
Skrivnostno snuje roka tvoja:
Nikjer je stalne ni stvari,
A prah noben se ne zgubi.
V delavnico sem tvojo zrl,
In videl vedno sem vrtenje,
Prelivajoče se življenje,
Prerojevanje, prenavljanje,
Iz bilja v bilje presnavljanje,
A smrti nisem vzrl nikjer!
Brezumni svet plakaje toži,
Ko pade cvet duhteči roži,
Ko izmej dragih mu kater
Duha okove v grob položi,
Češ: rodni brat mu je umrl!
In — smrti ni!
V delavnico sem božjo zrl,
Tam prestvarjanje sem stvari,
A smrti nisem vzrl! . . .
Začetnik moj, ki si me vstvaril,
Duhá si iskro mi razžaril,
V oklep prsteni jo zaprl, —
Zakaj? Veš ti!
Ko ilnato boš ječo strl,
Ne bom umrl!
No duhu poženo peroti,
Ki jih iz dola solz in zmot
Razvija na skrivnostno pot,
Kam? Tebi hitel bo naproti,
Da enkrat tvoj obraz bi zrl,
Da zrl bi solnčnojasno lice,
Obraz ljubezni in resnice! . . .
To prst pa prsti izročé
In svet ob noč pozabi kraj
Krijoč ostanke te.
In ni mi žal! Svet zabi naj!
Ti ga ne zabiš!
Za novo stvar moj prah porabiš, —
Za kako? Jaz ne vem,
Ti sam si gospodar!
A eno te prositi smem:
Iz prahu vzgoji ti cvetico,
Podari logu pevko — ptico,
Katerokoli vstvari stvar;
Kedor bi pa ko jaz na sveti
Imel čutiti in trpeti,
Mej dvomi, zmotami viseti —
Človeka — vstvariti nikar!

5. Njega ní!

Róže je na vrtu pléla,
Péla pesemco glasno,
Živo v lice zarudéla,
Ko je stopil on pred njó.

„Daj mi cvetko, dete zalo,
Da na prsi jo pripném,
Za spomin cvetico malo,
Prédno v tuje kraje spém.“

Kito cvétja mu je dala,
S cvetjem dala mu srcé,
Sama v vrtu je ostala,
On po svetu šel od njé.

Rože je na vrtu pléla,
Pésmi pela je glasno, —
Kaj, da vrta več ne déla,
Kaj ne poje več takó?

Déklica glavó povéša,
Vene óbraz prej cvetóč,
Nekaj nje srcé pogreša,
Solz jej pótok lije vróč.

Cez ograjo vrtno gléda, —
Mnogo mimo vré ljudi; —
Deva bleða, deva bleða,
Njega od nikoder ni!

6. O nevihti.

Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmí nas rev, otmí nadlog!
Grozi sovražnica srdíta
V oblakov sivih plašč zavita;
Beseda njena — grom rohneč,
In nje pogled je — blisk goreč.
Besede grom in blisk očesa
Nebesa in zemljo pretresa.
Pod plaščem nosi bič prikrit,
Oj bič iz zrn ledenih zvit!
Gorje, če jezna ga zavzdigne,
Če ž njim po polju plodnem švigne,
Gorje!
Glej, tam na polji setev mlada,
Živilo naše, naša nada,
Pod težo sklonjeno drevo,
Glej, nežni cvet na mladem vrti,
Ognjeni sok na vinski trti
Plaho ozira se v nebo,
In vse se vije, vse trepeče,
Boji vsejšibe se grozeče.
Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmí nas rev, otmí nadlog!
Oh, saj te kličemo očeta,
Čuj prošnjo siromaka kmeta,
Sprejmi naš jok in vzdih in stok,
Ne vniči žuljev pridnih rok!
Ti migni — blisku žar se vpihne,
Le prst zavzdigni — grom potihne,
Le veli — bič se razdrobi,
Le želi — led se raztopi,
In roka, ki je prej grozila,
Bo blagoslov na nas rosila.
Zanesi nam, zanesi, Bog,
Otmí nas rev, otmí nadlog!

Zastonj!
Nebo mu prošnje te ne čuje;
Vihar strašan
Čez drn in strn grme prihruje,
Ledeno zrnje v setve vsuje
Oblak teman —
Končan je cvet in sad obran —
Gorje!
Ozre se kmet na strte nade,
Ozre na sinke, hčerke mlade,
In divja bol, skrbi strašne
Očetu v srci zabetesne, —
Gorje ti, vbogi kmet, gorje!

7 a) enaka 5.

b) Naša zvezda.

Zvezda mila je migljala
In naš rod vodila je;
Lepše nam ta zvezda zala,
Nego vse, svetila je.

Toda, oh, za goro vtone,
Skrrije se za temni gaj;
Svitile prašam milijone:
Vrne-li se še kedaj?

A molče zvezdice jasne,
Odgovóra ne vedò,
Dol z nebá višave krasne
Nemo na prašalca zro.

Pridi zvezda naša, pridi,
Jasne v nas upri oči,
Naj moj dom te zopet vidi,
Zlata zvezda srečnih dni!

c) Pri zibelki.

Počivaj mirno, angelj šibki,
Ki dni le šteješ, ne še let,
Počivaj srečno v tópli zíbki
Ko v póppi mlade róže cvet.

Sedaj trenutke sreče jasne
Delí nebeški ti vladár,
Zdaj ure ti tekó prekrasne,
Krasnejših, oh, ne bo nikdár,

Zibelka s cvetjem je nastlana
In angelji pojó okrog;
Britkóst nobena ni Ti znana,
Ne teža rev, nadlog in tóg.

Vihar sovražen svet pretresa,
Razganja srca divji boj;
Nad zibko jasna so nebesa,
V nedolžnem srcí je pokój.

Zato le spavaj, angelj šibki,
Ki nič ne veš še, kaj je svet,
Počivaj, snivaj sládko v zíbki
Ko v mehkem popji mladi cvet.

Saj, ko porasteš, dete zalo,
Drugače bóde mnogokáj;
Da bi le vedno mi ostalo
Nedolžno, čisto kakor zdáj!

č) Pogled v nedolžno oko.

Nikar, nikar se me ne boj,
Nedolžni, nežni angelj moj!
Le semkaj k meni sedi,
Okó v okó mi gledí!

Pogled ti čist, oko mirnó,
V njem seva celo ti nebó
In meni v njem leskeče
Odsev vže davne sreče.

Budi spomin mi krasnih dni,
Ko bil sem še, kot si zdaj ti,
Spomina me mladosti
Brez toge, brez bridkosti.

Spominja me čarobnih let,
Ko bil je v cvetji ves mi svet
Enako vrtu v maji,
Ko živel sem ko v raji.

Zgubljen je, oh, zgubljen moj raj,
Ne smem, ne morem vanj nazaj,
Zaklenjena so vrata,
Proč, proč je doba zlata!

Pa če zaprt je sreče raj,
Da gledam vanj, se zdi mi vsaj,
Ko v tvoja zrem očesa,
Odprta v njih nebesa.

Srce se v prsih mi topi,
Zamaknjeno v nekdanje dni,
V presrečno dobo cveta —
O zlata, zlata leta!

8. enaka 7 b).

9. Oj z Bogom, ti planinski svet!

Na nebu zvezde sevajo,
Na vasi fantje pevajo,
Pojo glasno, pojo lepo,
Pri srci pa jim je hudo.

Kaj bi ne bilo jim hudo,
Kaj bi ne bilo jim bridko,
Od doma se pošlavljajo,
Na vojsko se odpravljajo.

Planine solnčne, ve moj raj,
Jaz tudi ločim se sedaj;
A Bog le ve, kaj tu pustim,
In Bog le ve, kaj zdaj trpim.

Tu narod biva še krepak,
Tu biva narod poštenjak,
Ki svet ga še okužil ni,
Ki čas ga omehkužil ni

Tu rod je moj, tu moj je kraj,
Tu živel rad bi vekomaj,
Ni kraja mi krasnejšega,
Ni ljudstva mi milejšega.

Kar sreče sem na sveti vžil,
Sem jo v mladosti cveti pil,
Sem pil vrh solnčnih jo višin
Planine proste, prosti sin.

In zdaj planine, ve moj raj,
Od vas tja v tuji moram kraj;
Kako mi pa je to težko,
Le on tam gori ve samo.

Oj z Bogom, domovinski svet,
Oj z Bogom, ti planinski cvet,
Nebeški čuvaj te vladar,
Ne zabim te nikdar, nikdar!

10. Nazaj v planinski raj!

Pod trto bivam zdaj
V deželi rajskomili,
Srce pa gor mi sili
Nazaj v planinski raj!
Zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj!

Tu zelen dol in breg,
Tu cvetje vže budi se,
Tu ptičji spev glasi se,
Gore še krije sneg.
Zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj!

Glej ta dolinski svet,
Te zlate vinske griče!
Te nič, te nič ne miče
Njih južni sad in cvet?
Zakaj nazaj?
Nazaj v planinski raj!

In to ti nič ni mar,
Da dragi srčno vdani
Ti kličejo: Ostani!
Nikar od tod, nikar!
Zakaj nazaj?
Ne vprašajte zakaj!

O, zlatih dni spomin
Me vleče na planine,
Po njih srce mi gine,
Saj jaz planin sem sin!
Tedaj nazaj!
Nazaj v planinski raj!

